

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА РЕГІОНА

Благословення десятини

У грудні кожен з нас матиме можливість сісти поруч з єпископом або президентом філії і доповісти, чи платили ми повну десятину минулого року. Чи задумувалися ви коли-небудь, чому Господь заповідає нам платити десятину?

Причина, з якої Бог дає нам заповіді,—це благословити нас. Він хоче дати нам вічне життя, найвеличніший з усіх Його дарів (див. УЗ 14:7). Аби отримати цей дар—можливість жити з Ним завжди сім'ями в царстві,—ми повинні спромогтися жити за законами того царства (див. УЗ 88:22).

Він дав нам заповіді у цьому житті, аби допомогти розвинути ту здібність. Закон десятини—це одна з таких підготовчих заповідей. Закон полягає в тому, що ми даємо Господу одну десяту частину нашого доходу. Це настільки просто, що зрозуміло навіть дитині.

Пам'ятаю одні причасні збори, коли служив місіонером. Одна мила сестра свідчила про матеріальні й духовні благословення, які вона отримала завдяки сплаті десятини. Я не знав ту сестру, але пішов провідати її наступного дня. Я побачив малесенький будиночок, приблизно 3 X 3 метри з земляною підлогою і, як мені здавалося, не було нічого, що свідчило б про те, що вона мала земні благословення. Я попросив її пояснити мені, які

земні благословення вона мала. Зі сльозами на очах вона розповіла мені, що до того як разом з чоловіком почала платити десятину, вона ніколи не знала, чи буде в них їжа. Але як тільки вона почала платити повну десятину, то, за її словами, не було такого часу, щоб у них не було їжі. Яка ж то вірна і відважна сестра! Вона навчилася послуху і отримала щедри благословення. Тож маймо віру!

Є щонайменше три способи того, як сплата повної десятини в цьому житті готує нас *відчути* те, що ми маємо відчути, аби отримати дар вічного життя.

По-перше, коли ми сплачуємо свою десятину Церкві, Небесний Батько проливає на нас благословення. Кожна людина, яка постійно сплачує повну десятину, знає, що це істина. Благословення іноді бувають духовними, іноді матеріальними. Вони надходять у Господній час і згідно з тим, що, як Він знає, для нас є кращим. У міру надходження благословень зростає наша віра в те, що Бог є джерелом усього хорошого в нашому житті. Це викликає в нас *відчуття* вдячності й смирення.

По-друге, всі ми, хто постійно сплачує повну десятину, *відчуваємо* більшу впевненість, коли просимо у Бога про те, що необхідно нам і нашим сім'ям. Його обіцяні

благословення навіть величніші, ніж ті, які ми спроможні отримати, коли вірні своєму завіту платити десятину (див. Малахія 3:10). Тому одним з найчудовіших благословень десятини є впевненість у майбутньому. Якими б не були наші обставини, все спрацює нам на благо. Якщо ми дотримуємося своїх обіцянь, про які говорив Малахія, Він дотримається своїх. Це відчуття спокою і є одним з величних обіцянь сплати повної десятини.

По-третє, той, хто платить десятину, *відчуває* більше любові до Бога і всіх Божих дітей. Цей приплив любові виникає завдяки розумінню того, як Батько використовує сплачену нами десятину, щоб благословляти людей у цьому світі й у вічності. Ми знаємо, що ми допомагаємо іншим дітям Батька отримувати євангельські благословення.

Тож коли ви сядете поруч з єпископом або президентом філії, а ми сподіваємося, кожен з вас це зробить, розкажіть йому, як ви виконуете цю заповідь від Господа. Якщо ви сплатили повну десятину, тоді благословення готові і ви їх отримаєте. Якщо ви не платили повної десятини, ми запрошуємо вас взяти зобов'язання зробити це, щоб і ви, і ваша сім'я могли отримати благословення, які Бог приготував для вас. ■

Старійшина Джеймс Б. Мартіно, Президент СЕТ

Молодь—майбутнє нашої Церкви

Матеріали підготовлено Анжелою Шкварко, Юлією та Євгеном Добровольськими

Яке воно, майбутнє нашої Церкви в Україні? Хочете почути його голоси? Вони лунають уже зараз. Це наші молоді члени приходів—юнаки і дівчата. Часто Церква організує для них заходи—конференції, літні табори, щоб допомогти їм більше дізнатися про євангельські принципи, зміцнити свої свідчення й духовні сили, знайти друзів, краще пізнати себе та інших. Ось враження і розмірковування деяких учасників.

Лілія Лук'янова, м. Луцьк (конференція для неодружених дорослих віком 31–45 років, літо 2017 р.): “Хоч конференція тривала всього лише кілька днів, проте позитивні емоції й відчуття, які залишилися в моєму серці, допомагають мені просуватися вперед життям з чітким свідченням про істинність нашої Церкви. Коли знаходишся

в оточенні прекрасної природи, навчаєшся, слухаєш духовні уроки, які надихають, спілкуєшся з різними людьми, то створюється враження, що це місце—невеличка частинка раю на землі, оскільки

Лілія Лук'янова

всіх, хто зібрався, поєднує віра в Ісуса Христа.

Тема конференції мала назву: “Запитуйте”, й вона підняла дуже глибокі питання. Життя ставить перед нами багато питань, тому природно, що ми шукаємо на них відповіді. Було чудово, що організатори конференції проводили навчання, пов'язане з дійсно актуальними для нас темами: як ми можемо краще досліджувати Священні Писання, як глибше зрозуміти Викуплення Ісуса Христа, як правильно ставити цілі й досягати їх, яким чином ми можемо побудувати тривалі стосунки одне з одним.

Ще ми грали у пізнавальну гру, яка допомогла нам дізнатися про нові можливості щодо пошуку інформації про своїх предків. Я навіть і не підозрювала, з яких джерел можна знайти інформацію про своїх далеких родичів. Наприклад, це може бути поздоровлення з днем народження, весіллям чи які-небудь

Учасники конференції для неодружених дорослих віком 31–45 років

Лаура Г. і Катя П. (праворуч).

листи-скарги, телеграми чи фотографії на пам'ять

Я рада, що саме завдяки цій конференції отримала відповіді на свої запитання, і це ще більше зміцнило мою віру в Ісуса Христа. Я вдячна всім, хто брав у ній участь—чи то лідери, чи то організатори, чи просто учасники. Усі вони—прекрасні сини й доньки Небесного Батька”.

Лаура Г. (м. Київ, наметовий табір ТМЖ, літо 2017 р.): “Три дні в наметовому таборі для молодих дівчат були надзвичайними! Моя команда була дуже дружною. Ми підтримували одна одну, допомагали й були як одна сім'я. Я дуже вдячна кожній дівчинці й лідеру нашої групи. Вона добра, чуйна і була гарним прикладом. Для мене це було дуже важливо, оскільки наступного року в мене також буде можливість стати, як і вона, лідером групи. Мене це хвилює, бо потрібно буде навчитися любити кожну дівчинку і при потребі знати як їй допомогти. Тут, у таборі, я сильно відчувала присутність Святого Духа. Я вдячна Богу й нашим провідникам за можливість зростати духовно, зміцнювати своє свідчення та знаходити друзів. У моїй пам'яті надовго

залишиться яскраве відчуття радості й любові”.

Катя П. (м. Київ, наметовий табір ТМЖ, літо 2017 р.): “У таборі ТМЖ я була двічі. Цього року я мала можливість бути лідером групи молодих дівчат. Спочатку було дуже страшно, оскільки я розуміла, яка відповідальність покладена на мене. Але потім, помолившись, я відчула присутність Святого Духа й прийшло відчуття спокою, смирення, внутрішньої сили, щоб іти вперед і не зважати на труднощі. Найбільше

Катя Г.

в таборі мені сподобався вечір свідчень, де сестри могли ділитися своїм духовним досвідом, а ті, хто слухав їх, співпереживали, раділи й, можливо, чогось навчалися. Я вдячна Небесному Батьку за те, що Він дав мені можливість пройти це чудове випробування”.

Катя Г. (м. Київ, наметовий табір ТМЖ, літо 2017 р.; була охрищена в кінці липня після повернення з табору): Цього року я вперше була в таборі для молодих жінок. Перед поїздкою я відчувала побоювання: “Я нікого там не знаю. А якщо я не знайду там друзів? А раптом щось буде не так?” Ці питання настільки турбували мене, що я не могла зосередитися ні на чому іншому. Та коли настало 6 липня—день від'їзду, я зайшла в автобус і відразу відчувала полегшення. До мене підійшли кілька дівчаток, щоб познайомитися. Мені стало набагато спокійніше, і я вже не хвилювалася.

Коли ми приїхали до табору, то одразу почали ставити намети. Саме в цей момент я глибоко усвідомила поняття взаємодопомоги. Багато хто підходив до мене, щоб допомогти. Ці моменти, мабуть найзворушливіші за весь час табору, окрім, звичайно ж, свідчень біля багаття.

Програма заходів була дуже насиченою. Кожного дня до нас приходили цікаві гості. У перший день прийшла місіонерська пара. Вони розповіли історію свого життя, яка зворушила мене та багатьох інших до глибини душі. Другого дня нас навчали малювати на тканині. А третього дня ми вчилися малювати на воді. Після всього цього

Зігріваючий і поєднуючий вогонь багаття.

залишилися як чудові спогади, так і невеличкі подаруночки.

Проте, найбільше запам'ятався день свідчень. Пролунало багато зворушливих свідчень, так що дехто не міг втримати сльози. Той вечір згуртував нас, і ми стали набагато дружніше. Я відчуваю величезну вдячність Господу за те, що Він дав мені можливість побувати у цьому таборі”.

Аліна Дідковська (м. Київ, конференція для дорослої молоді віком 18–30 років, зима 2017 р.): “Для мене молодіжні конференції—це завжди особливий час. Зимова конференція цього року, що проходила в гарному місці селища Славського, стала ще однією чудовою подією цього року, що минає. Дивовижно, як сильно любить кожного з нас Небесний Батько, як Він робить буквально все, щоб ми часто збиралися разом, зростаємо, міцніємо, щоб ставали єдиними в праведності та у добрих справах. Для цього й проводяться подібні заходи. Тут ми можемо відчути Його любов до всіх нас і особисто до кожного. Вона відчувається через навчання, через добрі поради мудрих провідників, через

старих і нових друзів, через спілкування й цілі, що об'єднують нас.

Особливо сильно я відчула турботу Господа про нас, коли ми піднімалися на гору Тростян і спускалися з неї під час заходу сонця. Я не могла надивитися, яким чудовим Він створив цей світ і його прекрасну природу! Він зробив усе це задля нашої радості і на ознаку Своєї любові до нас. Ці думки супроводжували мене, коли я насолоджувалась тою красою, розмірковувала про життя, про те, чого нас навчали на семінарах, і дякувала Богу. Напевне у багатьох були такі ж емоції, і я рада, що ми переживали їх разом.

Повернувшись з конференції, я усвідомила наскільки важливий для мене отриманий досвід, бо на подібних конференціях ми не тільки знаходимо відповіді на свої питання, спілкуємось, а й отримуємо сили, щоб зміцнювати наші домівки й приходи, правильно будувати своє майбутнє та допомагати слабким”.

Старійшина Лопуляк (конференція для дорослої молоді віком 18–30 років, зима 2017 р.; зараз служить на місії повного дня в Йоганнесбургській Південно-Африканській місії): “Кожного року я із захопленням чекаю на наступну молодіжну конференцію. Там завжди все особливе й оновлене.

Можливість зібратися разом взимку й по-справжньому поспілкуватися—без екранів телефонів й світла моніторів—є величезним благословенням для молоді. Це

чудово раптом опинитися без Інтернету й зв'язку зі світом, аби у тиші почути те, що може змінити наше життя на краще.

Там, де всі ми збираємося разом, аби навчатися, спілкуватися й приємно провести час, царює особлива, затишна, домашня атмосфера. А за вікнами—зимова природа з її чистим снігом та ясним небом. Коли дивишся на неї, у душі народжується почуття спокою й чистоти.

Для мене ця конференція була часом отримання особистих одкровенень, часом роздумів про те, наскільки я цінюю все, що маю, а також, що я особисто готовий зробити, аби створити те, що матиме цінність у вічності.

У цьому році особливо пам'ятними для мене стали свідчення моїх однолітків. Вони були яскравими й дуже щирими. Слухаючи їх, я усвідомив, наскільки багато мені ще потрібно працювати над собою. Також я відчув натхнення ставати кращим, а значить і щасливішим. У всіх людей є випробування, і я, звичайно, не виняток, але навколо мене так багато людей, хто подає хороший приклад.

Я тепер краще розумію, як Небесний Батько любить кожного з нас і готує до того, щоб ми виконували наші покликання, мали відвагу шукати Духа, з яким ми зможемо подолати все й стати кращими.

Минула молодіжна конференція зарядила нас духовно й додала сил. Я вдячний Небесному Батьку й усім, хто Йому допомагав. Я знаю, що мені потрібно бувати

в таких місцях, щоб навчатися, отримувати натхнення, знаходити нових друзів. Бог турбується про нас і бажає, щоб ми були щасливі. Ці конференції є одним зі способів показати Свою любов. Я вірю, що Україна—це місце, де Господь буде являти чудеса Своїм Святим”.

Таня Кновець (конференція для дорослої молоді віком 18–30 років, зима 2017 р.; на час конференції не була членом Церкви, але невдовзі охристілася; на сьогоднішній день активний член Церкви): “Я не була членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, але, коли в мене з’явилась можливість побувати на зимовій конференції в Славському, я поїхала й зараз не жалкую. Довелося подолати багато різних перепон, наприклад, в останній день наше село засипало снігом. Не їздили автобуси й маршрутки, але я молилась і сталося чудо—одна маршрутка добралась до нас о 5 годині вечора.

На конференції мені сподобалося як молоді люди спілкувалися між собою, вони у всьому допомагали одне одному. Я бачила, що вони мають велику віру в Ісуса Христа. У мене було відчуття, що я потрапила у велику й дружну сім’ю.

Таня Кновець

Протягом тих днів я сильно відчувала Святого Духа і знала, що Він поряд. Усі виступи під час навчання й зборів свідчень були духовними й

проникливими. У мене склалося враження, що все почуте потрібне було особисто для мене, аби зміцнити мій дух. Я зрозуміла, що Бог знає те, що нам потрібно, й дає це в ту хвилину, коли ми найбільше потребуємо цього”.

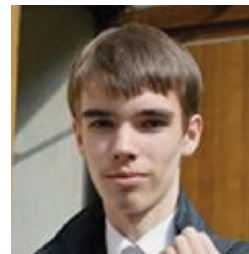
Ілля Ковальов (конференція для дорослої молоді віком 18–30 років, зима 2017 р.; на час конференції тільки-но повернувся з місії, служив в Україні; Ілля з Білорусі, зараз одружений на колишній місіонерці, їх шлюб запечатаний у храмі): “Ця конференція була для мене величезним благословенням. Під час служіння на місії я й припустити не міг, що через два дні після її закінчення, опинюсь в іншій частині країни з великою компанією, де було більше 90 молодих братів і сестер. Спочатку мене турбувало питання: “Для чого я туди їду, що буду робити?” Та невдовзі отримав відповідь: “Це буде ще один важливий досвід у твоєму житті”. На конференції було дуже приємно обійняти старих друзів, з якими я познайомився під час служіння на місії. Програма конференції була захоплюючою. Ми мали достатньо вільного часу для спілкування, нових знайомств, просто відпочинку й роздумів.

Одним з яскравих вражень було відвідування гір. Мене надзвичайно вразила краса Землі, яку Господь дав нам. Чудові види з підйомника, час від часу перегукування лижників та сноубордистів і знову тиша. У ці особливі моменти, коли міг залишатися наодинці з Богом, я дякував Йому за нашу

прекрасну планету, її природу і за щастя споглядати її красу. Труднощі, питання, пошук рішень—усе відходило в ту мить, коли я просто насолоджувався цим прекрасним світом. Лише замисліться, Бог створив це для нас, щоб ми раділи й насолоджувалися. Я відчував, наскільки сильно Він любить мене й кожного з нас. Чому? Все навкруги—свідчення цього. І я приєднуюсь до нього”.

Миша Трохименко (м. Київ, конференція для дорослої молоді віком 18–30 років, зима 2017 р.; за три дні до початку конференції повернувся з місії повного дня, служив в Українській Львівській місії; зараз студент за програмою BYU-I PathwayConnect): “Чи були ви коли-небудь у горах? Думаю не дарма наш Спаситель так любив гори й проводив там багато часу. Там відчуваєш себе ближче до Небесного Батька.

Участь у конференції у Славському стала для мене надихаючим досвідом, тим паче, що я опинився там через два дні після закінчення місії. Це дуже допомогло мені розпочати перехід від місіонерського життя як місіонера до місіонерського життя як члена Церкви. Окрім того, я позна-

Миша Трохименко

йомився з багатьма чудовими людьми й отримав настанови від наших провідників. Я дуже вдячний їм всім.

Незабутній момент програми конференції—підйом на гору на підйомнику. Дивлячись одне на одного, можна було майже побачити як між нами лунали думки на кшталт: “А якщо ця штука не буде дуже добре працювати, чи надійно це сидіння прикріплено до тросу?” і т.і., особливо в той момент, коли проїжджали над безоднею. Тоді я подумав про Викуплення нашого Спасителя і про той час, коли Він почув запитання: “Кого Мені послати?” Ймовірно, тоді Він зміг побачити перед Собою ту безодню нещастя (див. Гел. 5:12) і ту долину печалі (див. Алма 37:45), звідки ніхто з нас не може повернутися самотійно. Він був Єдиним, Хто міг нам допомогти. Але Йому треба було заплатити високу ціну за те, аби ми мали такий підйомник, який “поведе нас ... через ту вічну безодню нещастя ..., щоб привести наші душі ... по праву руку Бога”.

“Свята Його кров, наче міст над безоднею” (гімн №110)—ці слова постійно підштовхували мене переглядати свої пріоритети та були особливо доречними в той час, коли мені було потрібно приймати важливі рішення. Здається, що Небесний Батько ставить запитання мені: “Кого Мені послати?” І моя відповідь звучала в мені рядками гімну: “Можливо, не до вершин гірських, не в ярість буремних вод, не в битву, де кров, і смерть, і гнів, покличеш мене, Господь; але як засвідчить Дух Святий, що звеш на служіння Ти, від щирого серця Тобі скажу: “Веди мене, Боже, веди!” (гімн №162). Маю надію, що й протягом життя моя

відповідь залишатиметься незмінною: “Ось я; Ти знаєш, що можеш на мене розраховувати”.

Еліна Околіт (м. Київ, конференція для дорослої молоді віком 18–30 років, зима 2017 р.): “Зимова конференція в Славському була особливо й дуже духовною. Я бачила, як вона впливає на оточуючих і відчувала цей вплив на собі.

Наші провідники гарно підготувалися до цієї конференції, і я відчувала, що з ними завжди перебував Святий Дух. Адаже тільки так можна провести духовну конференцію, яка змінює серце кожного на краще.

Ми були в надзвичайно гарному місці, це був приємний бонус, та найголовнішими були відчуття Духа і єдності, які царювали там. Було радісно бачити, що вся молодь діяла за принципом—один за всіх і всі за одного. У кожному їхньому слові й вчинку—прояви любові, доброти. Вони готові служити і служать, ти бачиш їхнє Світло—і це змінює тебе. Ти сам сповнюєшся цим Світлом і даруєш його іншим”. ■

Завжди слухати Духа

Олександр Січкаренко

Київський Український кіл

У моїй сім'ї часто згадували кілька історій, коли сім'я була захищена й виведена з небезпечних ситуацій за допомогою сили, яку за тодішніх, ворожих до релігії, обставин ніхто не міг пояснити. Для мене всі ці історії є свідченням турботи й любові Небесного Батька. Зі Священних Писань я знаю, що Він любить усіх Своїх дітей і завжди готовий їм допомагати, якщо вони бажать, щоб Він опікувався їх долею. Ця історія описує події літа 1944 року.

Війна відкотилася на захід, оголивши вирівняну танками землю. І коли можна було вже повертатися в покинуті рідні місця, люди потягнулися з евакуації додому. Іноді йшли пішки довгі десятки—а то й сотні—кілометрів ...

Сім'я мого прадіда Василя Попіля і Євдокії Павлівни (вдома бабусю називали Євпав) залишила Орджонікідзе, щоб повернутися додому до Керчі. Уся сім'я, включаючи ослаблених від голоду Зою й чотирьох її дітей, тимчасово зупинилася на Кубані. Від Зоїного чоловіка Леонтія вже давно не було ніяких звісток з фронту.

Найкращим прихистком, який вдалося знайти в станиці, був старий сарай, розділений навпіл. В одній половині жили й годувалися свині, а в другій—за дощаною перегородкою, яка сягала грудей дорослої людини,—знайшла притулок вся

сім'я. Вони сподівалися, що невдовзі зможуть трохи відпочити і накопичити достатньо сил та коштів, аби продовжити подорож. Прадід Василь облаштував це вбоге житло як міг і відразу відправився в сусідні станиці на пошуки заробітку.

Бабуся Євпав була людиною дивовижної сили й суворої зовнішності, але водночас веселою і доброю, працелюбною і оптимістичною. Вона незмінно дотримувалася

того, у що вірила: в Бога, в сім'ю, в любов, в необхідність турботи одне про одного, в те, що від жінки в домівці залежить не лише затишок та лад, а й атмосфера взаємовідносин.

Мій батько Гена (йому тоді щойно виповнилось п'ять років) був наймолодшим. Він згадував про один драматичний випадок, що приголомшив усіх. Того дня дід Василь пішов у сусідню станицю лагодити сінокосилку. Зоя працювала у когось

на городі край селища, оскільки їй пообіцяли дати трохи хліба й картоплі. Баба Євпав працювала у дворі й наглядала за дітьми.

Гена, Оля, Вітя й Алла—ганяли вулицею, здіймаючи хмари куряви. Вони, як завжди, знайшли собі веселе заняття, щоб не думати про те, як пече під грудьми від голоду. Діти ловили куці курая, що котилися спорожнілими вулицями (їх ще називають "перекоти-поле"), щоб

Фотографія 1938 року. Євдокія Павлівна у другому ряду в центрі. У неї на руках шестимісячна Оля, тітка автора статті. Його батько Геннадій народиться лише через рік. Зліва—прадід Василь Дмитрович Попіль. Зверху—дід Леонтій Січкаренко і баба Зоя Попіль, а праворуч—ще двоє їхніх дітей: Алла та Вітя.

пускати ці колючі кулі за вітром, а потім ганялись за ними. Ніщо не віщувало проблем.

Неподалік, через три-чотири двори від них, у літнього колгоспника Захара жив злий і величезний пес за кличкою Злидень. Він нікому не давав проходу. Голосним гавкотом зустрічав будь-кого, хто проходив повз нього, гарчав і рвався з цепу, лякав станичників і скотину, яка йшла вулицею. Сусіди неодноразово жалілися на собаку, але господар ніби сам був радий, що його пес тримає всіх на відстані. Їх двір, зрештою, почали обходити десятою дорогою.

Того дня щось сталося, пес раптом вибухнув шаленим гавкотом, кинувся на паркан, сіпнувся раз, другий і ... вирвався. Перескочив невисокий тин, полетів вулицею, дзенькаючи обірваним залізним цепом. З вереском і криком діти кинулись геть від оскаженілого собаки. “У двір! У двір швидше!” — закричала старша, Алла.

А розлючений пес могутніми стрибками наближався до будинку. Уже був чутний його страшний хрип. Розповідати про це складно, бо в житті все відбувається дуже швидко. Події змінюють одна одну майже миттєво. Та для маленького Гени вони закарбувалися в пам'яті, ніби кадри уповільненого кіно. Діти забігають у двір. Гена трішки забарився, озирнувся й побачив собаку, що летів на нього. Його очі налилися кров'ю, з пащі бризкає слина, а збоку метеляється довгий червоний язик. Моторошно і страшно ... Він продовжує бігти й бачить як з

сараю на крики онуків виходить незворушна Євпав. Вона проводить поглядом дітей, які тікають за її спину, і своїми руками наче прикриває їх, захищаючи від небезпеки.

Євдокія Павлівна була сповнена рішучості дати відсіч псу, хоч і гадки не мала, як це зробити. Той вже заскочив у хвіртку і побачив жінку, що йшла до нього. Піднялася на зашийку шерсть. Пес загарчав, оцирився й побіг на неї. І тут вона почула тихий спокійний голос: “Простягни свою руку”. Вона пізнала цей голос. Він вже не раз рятував її та її рідних у важкі хвилини ... Жінка неочікувано простягнула вперед руку. Собака плигнув і вчепився в неї зубами. Усі нажахані завмерли ...

Однак, цього оповідання б не було, якби цей злий пес переміг. У ту саму мить, коли Злидень схопив бабусю Євпав за руку, він страшенно пожалкував про це, бо вона почула “А зараз міцно стисни собачого язика”.

За мить перелякані онуки побачили грізного пса, який сидів на задніх лапах з піджатим від страху хвостом, а над ним—свою бабусю Євдокію Павлівну, раду й ззовні цілком спокійну. Собака звивався, задкував, але, як не старався, не міг звільнитися. Біль і страх відобразилися на його морді. Євпав схилилася над приниженим супротивником і тихо промовила, дивлячись прямо в наповнені вологою очі пса: “Будеш тепер знати, як на дітей нападати”. І відпустила довгий язик Злидня. Той, відчувши волю, відскочив, розвернувся і чкурнув, ніби жалюгідна шавка.

Невдовзі сім'я продовжила свою подорож на захід і благополучно добралася в рідну зруйновану вщент Керч. А в далекій станиці ще довго охали й дивувалися: “Що з твоїм собакою, Захаре, сталося? Він не захворів часом?” До речі, з того часу нарікань на собаку з боку сусідів більше не було. ■

ДО ЧИТАЧІВ

Розділ *Новини з України* видається під керівництвом Президентства території. Різні рубрики: “Місцеві новини”, “Голоси місцевих святих останніх днів”, “Улюблені вірші зі Священних Писань”, “Намагаємося бути схожими на Ісуса”, “Як я дізнався”, “Досвід моєї місії”, “Сторінки історії”, “Відгуки”—відповідають духовним потребам членів Церкви, які живуть в Україні, і формуються на основі матеріалів, що присилають з усіх місцевих місій, приходів і колу. Тому редакційна колегія розділу *Новини* запрошує вас, наших читачів, поділитися своїм унікальним духовним досвідом, надіславши інформацію щодо нього на одну з наведених далі електронних адрес: angela_ids@i.ua або kharlamovamv@idschurch.org. Завдяки вашій активності, ми сподіваємося, що на сторінках розділу з'являться яскраві матеріали й місцеві члени Церкви зможуть дізнатися про цікаві події та заходи, про своїх братів і сестер, які живуть в інших куточках країни, про те, як вони застосовують євангелію в своєму житті. ■